

عنوان مقاله:

طراحی مجتمع مسکونی با رویکرد ارتقاء حس تعلق به مکان

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و شهرسازی ایران معاصر (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

غلامرضا اکرمی - هیئت علمی دانشگاه تهران

مینو قره بیگلو - هیئت علمی دانشگاه هنر تبریز

شبیم مساحی خسروشاهی - دانشجوی کارشناسی ارشد پردیس بین المللی ارس دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

مسکن به عنوان یکی از پدیده های ضروری زیست انسان، از نخستین مسایلی است که بشر از دوران های دور با آن دست به گریبان بوده و همواره در تلاش برای دگرگونی آن و یافتن پاسخی مناسب برای زیستن در آن بوده است. لیکن از بعد زیستی، مسکن فقط یک سرپناه صرفا فیزیکی نیست. بلکه بازگو کننده ی شرایط مکانی، جغرافیایی، اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و زیبایی شناسی حاکم بر جامعه در دوره ی مربوط به خود است. رشد شتابان شهرها، افزایش جمعیت شهری و در پی آن ساخت و ساز مسکن در قالب مجتمع های مسکونی و رشد نامناسب و ناهم ساز کالبدی، به علاوه نگاه کمی گرایانه به عناصر کالبدی، پیامدهایی نظیر از دست رفتن مکان، بیگانگی انسان با مکان و در نهایت کاهش حس تعلق به مکان را در پی داشته است. لذا با توجه به اینکه محیط، یکی از عوامل موثر در ایجاد حس مکان و احساس تعلق کاربران است؛ ضرورت انجام مطالعات گسترده در باب شناسایی عناصر کالبدی حس مکان در ابعاد کمی و کیفی جامعه احساس می شود. پژوهش حاضر یک پژوهش تحلیلی-توصیفی می باشد و جمع آوری داده ها از بین کتب و مقالات و مشاهدات عینی فراهم شده است. همچنین بازیابی، تعریف و معرفی نقش عناصر و اجزای تشکیل دهنده ی حس تعلق، بر پایه ی مرور متون و اسناد مرتبط در این زمینه و بررسی آرا و نظرات صاحب نظران انجام شده است. پس از بررسی عوامل و عناصر مختلف و نیز طبقه بندی عوامل دخیل در آن راهکار هایی ارائه و یک مجتمع مسکونی با رویکرد ارتقاء حس تعلق به مکان طراحی می شود و هدف از این طراحی، ایجاد احساس آسایش، مطلوبیت، رضایت و راحتی مردم از یک فضا است و این امر با ایجاد حس تعلق به مکان و شناخت عوامل محیطی ایجاد کننده آن، که از کیفیت فضا و چگونگی طراحی تاثیر می پذیرد قابل تحقق است.

کلمات کلیدی:

حس مکان، حس تعلق به مکان، مولفه های کالبدی، مجتمع مسکونی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/710156>

